

Köszöntelek Benneteket az új év első vasárnapján, **Vízkereszt** ünnepén: **Az Úr legyen veletek!** Az ünnep pontos neve **Epifánia**, ami **Istenjelenés** szóval fordítható. A mesés, mitikus történet a napkeleti bölcsekről szól, akik keletről indulva a csillag után menve eljutnak Betlehembe. Oda, ahol történik velük a különös istenjelenés.

Mielőtt lélekben mi is útra kelnénk Betlehem felé, vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és **bánjuk meg bűneinket**, hogy tiszta szívvel és szemmel láthassuk mi is a csodát... Szeressen minket a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket, és vezessen bennünket istenkereső utunkon...

Ének: Kyrie... Gloria...

Evangélium Mt. 2, 1-12

A napkeleti bölcsek mesés története arról szól, hogy Isten kinyilatkoztatja magát nemcsak a betlehemi pásztoroknak, vagyis **Izraelnek**, hanem a **pogányoknak** is, ezek a napkeleti bölcsek. Ez az Isten lesz a Szabadító az egész világ számára.

A történet maga is Jézus gyermekségtörténetének mesés világába tartozik, amit aztán a népi fantázia tovább szőtt és meglehetősen kiszínezett. Így lett belőle **három királyok** története, ahol a királyok nevet is kaptak: **Gáspár, Menyhért, Boldizsár**. Mindenesetre Máté mesteri módon mutatja be az **istenkereső** és Istent megtaláló ember történetét. A jelképek, melyek a mondanivalót hordozzák, olyan gazdagok ebben a történetben, hogy egy villanásra érdemes a legfontosabbakat kiemelni belőlük.

1) A csillag

A betlehemi csillag vezeti a bölcseket a betlehemi jászolhoz. A történetben szereplő csodás csillag mesebeli csillagnak tűnik, mert ilyen természeti jelenség nem létezik. Ám a mítoszok történetisége mellett állást foglalók örömmel derítették ki, hogy akkortájt valóban történt ritka csillagászati esemény, mely a napkeleti bölcsek történetéhez szolgáltathatta a valós alapot.

Ha megmaradunk annál a felfogásnál, hogy a mesék és mítoszok igazságtartalma nem a képekben és történetekben, hanem azok **mondanivalójában** keresendő, akkor a betlehemi csillagot magunkban kell keresnünk, mégpedig az embernek abban az **istenkereső** vágyában, amely arra készíti, arra indítja az embert, hogy megtalálja az Istent, akit csak sejt, de nem lát, és nem tudja, merre van.

2) A palota

A bölcsek története arról szól, hogy ők engednek a bennük feszülő vágyaknak és elindulnak szívük vágya, a csillag után. Csakhogy megtalálni azt Isten nem olyan egyszerű. A legkézenfekvőbb és legésszerűbb minden ember számára, hogy a nagyot, a hatalmast és csodálatost a palotában kell keresni. A bölcsek így **Heródes palotájában** kötnek ki, a fényes, hatalmas és gazdag királyi palotában. De ott nincs az Isten! A fény, a jólét, a gazdagság és a hatalom inkább a gonoszság melegágya és nem az Isten otthona.

3) Az istálló

A bölcseknek el kell indulniuk a közfelfogás szerint ésszerűnek tartottnak ellentmondó világ felé. A világ legeldugottabb részén, egy falu határában, egy romos **barlangistállóban** találnak egy hajléktalan férfit és nőt, egy rongyos pólyába takart poronty fölé hajolva. És látják a didergő anya és aggodalmas apa arcán nemcsak a könnyeit, de egy földöntúli **boldogságot**: a Gyermekek láttán. A bölcsek ebben a szegény, nyomorúságos, de szeretettől áthatott világban megtalálják az Istent. Az Isten a szeretetben lakozik!

4) Az ajándékok

Ajándékaikat, melyet a világot megmentő nagy Királynak szántak, most leteszik a hajléktalan családnak. Leteszik az **aranyat**, a gazdagság szimbólumát. A **tömjént**, a hatalom imádatát és a **mirhát**, Kelet gyógyszerét, mely a sebek gyógyítására és halottak bebalzsamozására szolgál. Majd hazamennek úgy, hogy megtalálták azt, amire és akire álmaikban vágytak, és úgy döntöttek, hogy többé nem térnek be Heródes palotájába.

--- **Epifánia**, az istenjelenés és istenkeresés ünnepén azt **kérdezem** magamtól, hogy elindultam-e igazán a csillag után? Elhagytam-e igazán, hogy a palotában keressem az Istent? Megtaláltam-e a betlehemi jászolnál a boldogság titkát, az Istennek a Gyermekekben adott válaszát? Hiszem-e, hogy az ember csillapíthatatlan istenvágya a Szeretet Istenében majd a „**színről színre látásban**” is beteljesül?

Mielőtt a körima elindul, szólaljon meg egy ember, aki elindult a **Csillag után** és megtalálta az Istent.

Babits Mihály: A csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
igéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.

„Tömjéned meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
élnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaélnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsőd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal,
keserűszagu mirrhámmal,
kenném véres lábadat.

[Kovács László elmélkedése
elhangzott 2019. január 6-án, a Bokorportán.]